

CAPITOLUL 3

Ies pe ușa din spate în grădina mare și bine îngrijită: în mijloc are o salcie plângătoare cu mâțișori, pe o pajiște mărginită de un răzor cu narcise aproape trecute și lalele care acum își deschid cupele, revărsându-și culorile. Roșul lalelelor se transformă într-un purpuriu-închis spre tulpină, de parcă acolo ar fi avut niște răni care încep să se vindece.

Grădina e domeniul Soției Comandantului. Când mă uit pe fereastra mea cu geam incasabil, o văd adesea stând aici, îngenuncheată pe o pernă, purtând un vâl albastru-deschis peste pălăria de grădinărit cu boruri largi și având alături un coș cu foarfeci și bucăți de sfoară pentru legat florile. Când e mult de săpat, de asta se ocupă Paznicul care i-a fost repartizat Comandantului; Soția Comandantului îi spune ce să facă, indicând cu bastonul. Multe Soții au grădini ca asta: pot astfel să dea ordine, să păstreze rânduiala și să se îngrijească de ele.

Am avut și eu cândva o grădină. Îmi amintesc mirosul pământului proaspăt săpat, desăvârșirea formelor rotunjite ale bulbilor ținute în mână, foșnetul uscat al semințelor prefirate printre degete. Timpul trecea astfel mai repede. Uneori, Soția Comandantului cere să i se aducă afară un

MARGARET ATWOOD

scaun, pe care-l folosește doar ca să stea acolo, în grădina ei. De la distanță, pare să se odihnească.

Acum nu e aici, iar eu încep să mă întreb unde e: nu-mi place să dau pe neașteptate peste Soția Comandantului. Poate că e în salon și coase, cu piciorul drept sprijinit pe un scăunel, din cauza artritei de care suferă. Sau poate că împletește fulare pentru Îngerii din prima linie. Mi-e greu să cred că Îngerilor le trebuie asemenea fulare; oricum, cele făcute de Soția Comandantului au modele prea încărcate. Nu-și bate capul să folosească modelele cu stele și cruciulițe pe care le fac majoritatea celorlalte soții, sunt prea simple pentru ea. La capătul fularelor ei se aliniază brăduți, ori vulturi, ori siluete umanoide țepene – băiat și fată, băiat și fată. Nu sunt fulare pentru bărbați, ci pentru copii.

Uneori mă gândesc că fularele astea nici măcar nu le sunt trimise Îngerilor, ci sunt deșirate și transformate înapoi în gheme de lână din care să împletească iarăși altele. Poate că asta-i doar ca să le dea Soțiilor ceva de făcut, să le facă să se simtă utile. Însă eu o invidiez pe Soția Comandantului că poate împleti. E bine să ai țeluri mărunte, care să poată fi ușor atinse.

Dar ea pentru ce mă invidiază?

Nu-mi vorbește decât dacă n-are încotro. Pentru ea, eu sunt în același timp un reproș și un lucru necesar.

Prima dată am stat față-n față acum cinci săptămâni, când am fost trimisă aici. Paznicul de la plasamentul anterior m-a adus până la intrarea din față. În primele zile avem voie să intrăm pe ușa din față, dar după acea trebuie

Povestea Slujitoarei

să o folosim pe cea din spate. Lucrurile nu sunt clar stabilite, e prea devreme, nimeni nu știe exact care este statutul nostru. După un timp va fi clar dacă o folosim doar pe cea din față, sau doar pe cea din spate.

Mătușa Lydia spunea că se luptă să obținem dreptul de a folosi ușa din față. Aveți o situație respectabilă, a zis ea.

Paznicul a sunat la ușă în locul meu, dar înainte ca cineva să fi avut vreme să audă și să alerge să răspundă, ușa s-a deschis spre interior. Probabil că așteptase acolo, în spatele ușii. Credeam că avea să fie o Marthă, dar era chiar ea, inconfundabilă în rochia ei de un albastru-deschis.

Deci, tu ești cea nouă, a zis. Nu s-a dat la o parte ca să mă lase să intru, ci a stat pur și simplu în prag. Voia să mă facă să simt că nu puteam intra în casă decât dacă așa zicea ea. În vremurile astea trebuie să te lupti pentru asemenea avantaje.

Da, am răspuns.

Las-o pe verandă. Asta i-a spus-o Paznicului care-mi ducea geanta cu lucruri. Era din vinilin roșu și nu prea mare. Mai aveam o geantă, cu pelerina de iarnă și îmbrăcămintea mai groasă, dar aceea urma să ajungă mai târziu.

Paznicul a pus jos geanta și a salutat-o militărește. I-am auzit pașii făcând cale-ntoarsă pe alee, apoi a urmat pocnetul porții din față închizându-se și am avut impresia că s-a retras brațul care veghea asupra mea. Te simți tare singură în pragul unei case noi.

Ea a așteptat să plece mașina. Nu-i priveam fața, ci mă uitam la acea parte a trupului ei pe care o puteam zări stând cu capul plecat: corsajul albastru, cu talia îngroșată, mâna stângă, sprijinită pe capul de fildeș al bastonului,

MARGARET ATWOOD

diamantele mari de pe degetul inelar care trebuie să fi fost frumos cândva și care, deși noduros, era încă foarte îngrijit, unghia de la capătul lui terminându-se într-un oval pilit cu atenție. Arăta ca un zâmbet ironic pe degetul acela; parcă ar fi luat-o peste picior.

Ai face bine să intri, a zis. S-a întors cu spatele la mine și a luat-o înapoi pe hol, șchiopătând. Trage ușa după tine.

Am ridicat geanta și am băgat-o înăuntru, așa cum voia și ea, fără-ndoială, apoi am închis ușa. Nu i-am spus nimic. Mătușa Lydia îmi zisese că e mai bine să nu vorbești neîntrebată. Încearcă să privești lucrurile din punctul lor de vedere, a spus ea frământându-și mâinile, cu un zâmbet nesigur, rugător. Nu le e ușor.

Intră aici, a spus Soția Comandantului. Când am ajuns în salon, ea era deja așezată pe scaun, având piciorul stâng pe scăunelul cu pernă brodată în goblen și un coș cu trandafiri alături. Lucrul pe care-l împlotea stătea pe podea, lângă scaun, cu andrelele înfipite în el.

Am rămas în picioare în fața ei, cu mâinile împreunate. Așa deci, a zis. Avea o țigară pe care, în timp ce și-o aprindea, a ținut-o între buzele bine strânse, părând subțiri din cauza asta. Erau înconjurată de mici linii verticale pe care le vedeai odinioară în reclamele cu produse pentru îngrijirea buzelor. Bricheta avea culoarea fildeşului. Trebuie să fi făcut rost de țigări de pe piața neagră, mi-am zis, iar asta mi-a dat speranță. Chiar și acum, când nu mai sunt bani adevărați, tot mai există o piață neagră. Întotdeauna există o piață neagră, întotdeauna există ceva care să poată fi dat la schimb. Prin urmare, ea trebuie să fi fost o femeie

Povestea Slujitoarei

care nu respecta cu strictețe regulile. Dar ce-aveam eu de dat la schimb?

Am privit cu jind țigara. Mie-mi sunt interzise țigările – la fel și alcoolul, și cafeaua.

Așa, deci bătrânului – cum l-o chema – nu i-a mers.

Nu, doamnă, am răspuns.

Pe gură i-a ieșit ceva care aducea a răs, apoi a tușit. A avut ghinion, a adăugat ea. Ești la al doilea, nu-i așa?

La al treilea, doamnă, i-am spus.

Nici pentru tine nu-i prea bine, a zis ea. A urmat iar un răs amestecat cu tuse. Te poți așeza. Nu-mi stă în obicei – dar de data asta îți dau voie.

Și chiar m-am așezat – pe marginea unui scaun cu spetează tare. Nu voiam să arunc priviri stăruitoare de jur-împrejurul camerei, nu voiam să-i dau impresia că nu sunt atentă la ea; așa că zăream doar cu coada ochiului, ca pe niște umbre, consola de marmură a șemineului aflată în dreapta mea, oglinda de deasupra ei și buchetele de flori. Mai târziu aveam să le pot cerceta pe-ndelete.

Acum avea chipul la același nivel cu al meu. Mi s-a părut c-o recunosc, sau cel puțin că are un aer familiar. De sub vâl i se zărea o șuviță de păr. Era încă blond. Atunci mi-am zis că poate și-l decolorează, că vopseaua de păr se numără printre lucrurile pe care le lua de pe piața neagră, dar acum știi că este chiar blond. Avea sprâncenele pensate sub forma unor linii subțiri și arcuite, ceea ce-i conferea întotdeauna un aer mirat, ori indignat, ori întrebător, așa cum vezi la un copil uimit, dar dedesubtul lor, pleoapele-i arătau obosite. Nu însă și ochii, care aveau acea nuanță de un albastru dur a cerului luminos din miezul verii, un

MARGARET ATWOOD

albastru de nepătruns. Cândva, cuvântul folosit pentru a-i descrie nasul trebuie să fi fost drăgălaș, dar acum îi era prea mare în comparație cu restul feței. N-avea fața grasă, ci mare. Din colțurile gurii îi coborau două linii; între ele se afla bărbia, încordată ca un pumn.

Vreau să te văd cât mai rar, a zis. Sper că sentimentul e reciproc.

N-am răspuns, pentru că aș fi insultat-o zicând da și aș fi contrazis-o spunând nu.

Știu că nu ești proastă, a continuat ea. A tras din țigară, apoi a suflat fumul. Ți-am citit dosarul. În ceea ce mă privește, asta e un fel de tranzacție comercială. Dar dacă cineva îmi face necazuri, îi răspund în același fel. Ai înțeles?

Da, doamnă, am răspuns.

Nu-mi spune doamnă, a zis iritată. Nu ești o Marthă.

N-am întrebat-o cum ar fi trebuit să-i spun, pentru că mi-am dat seama că spera să nu am niciodată ocazia de a-i mai adresa vreun cuvânt. Eram dezamăgită. Pe-atunci îmi doream s-o transform într-o soră mai mare, într-o figură maternă, în cineva care să mă înțeleagă și să mă protejeze. Soția din plasamentul anterior își petrecea mare parte din timp în dormitor; Marthele spuneau că avea obiceiul să bea. Îmi doream ca de data asta să nu fie așa. Voiam să cred că într-o altă viață, într-un alt loc și-n alte vremuri aș fi simpatizat-o. Dar începeam deja să-mi dau seama că n-aș fi plăcut-o, și nici ea pe mine.

Și-a stins țigara pe jumătate fumată într-o mică scrumieră în formă de melc, aflată pe noptiera de lângă ea. A făcut asta cu o mișcare hotărâtă, strivind-o și răsucind-o o

Povestea Slujitoarei

singură dată, cu totul altfel decât procedau multe Soții, care preferau gestul sclivisit de a apăsa țigara de mai multe ori.

Cât despre soțul meu, a mai zis ea, asta e. Soțul meu. Vreau să-ți fie foarte clar. Până când moartea ne va despărți. Și nu încapse nicio discuție.

Da, doamnă, am spus din nou, uitucă. Pe vremuri erau păpuși pentru fetițe care vorbeau dacă le trăgeai o sfoară de la spate; m-am gândit că așa vorbeam și eu, cu o voce monotonă, o voce de marionetă. Probabil că avea chef să mă plesnească peste ochi. Ne pot lovi, există exemple în Scriptură... Dar nu pot folosi obiecte, ci numai mâinile goale.

Ăsta-i unul dintre lucrurile pentru care ne-am luptat, a spus Soția Comandantului, care dintr-odată nu se mai uita la mine, ci privea în jos, spre mâinile ei noduroase, încărcate de diamante, și-atunci am știut unde o mai văzusem înainte.

Prima oară fusese la televizor, pe vremea când aveam opt sau nouă ani. Erau acele dimineți de duminică în care mama dormea până târziu, iar eu mă sculam devreme și mă duceam la televizorul din biroul ei și luam la rând canalele în căutarea desenelor animate. Câteodată, când nu găseam așa ceva, mă uitam la emisiunea *Învățăături biblice pentru sufletele în formare*, unde se spuneau povestiri biblice pentru copii și se cântau imnuri. Pe una dintre femeile de-acolo o chema Serena Joy. Era solistă soprană. Mică de statură, avea părul blond-cenușiu, un nas cârn și niște ochi albaștri uriași, cu care privea în sus în timpul intonării imnurilor. Putea zâmbi și plânge în același timp, cu una sau două lacrimi scurgându-i-se grațios pe bărbie,

MARGARET ATWOOD

ca la comandă, pe când vocea ei tremurătoare atingeă fără efort notele cele mai înalte. Abia după aceea s-a apucat de alte lucruri.

Femeia care stătea în fața mea era Serena Joy. Sau fusese cândva. Deci era mai rău decât crezusem.

CAPITOLUL 4

Înaintez pe aleea cu pietriș care, ca o cărare ordonată prin păr, desparte în două pajiștea din spate. În timpul nopții a plouat și iarba aflată de-o parte și de alta a cărării e udă, iar aerul umed. Ca pentru a dovedi fertilitatea solului, ici-colo se văd râme surprinse de soare și pe jumătate moarte, flexibile și rozalii, asemenea buzelor.

Deschid poarta cu stâlpi albi și înaintez traversând pe-luza din față, către poarta principală. Pe aleea care duce la garaj, unul dintre Paznicii repartizați gospodăriei noastre spală mașina. Asta trebuie să însemne că e acasă Comandantul – cea mai mare parte a timpului și-o petrece în apartamentul lui, aflat dincolo de sufragerie.

Mașina e una foarte scumpă, marca Whirlwind¹, mai bună decât Chariot² și mult deasupra Behemotului³ mic, îndesat și practic. E neagră, desigur – culoarea autorității și-a doliului –, lungă și lucioasă. Șoferul o lustruiește plin de afecțiune cu o piele de căprioară. Cel puțin asta nu s-a schimbat – felul în care bărbații răsfață mașinile bune.

---

¹⁻² Nume de inspirație biblică; se pot traduce prin Vârtej (sau Vije-lie) și, respectiv, Car de luptă.

³ Animal uriaș descris în Vechiul Testament, cel mai probabil un hipopotam.

MARGARET ATWOOD

Bărbatul poartă uniforma Paznicilor, dar șapca îi e așezată pe-o parte și are mânecile suflecate până la coate, lăsându-i la vedere antebrațele bronzate, pe care răsar fire negre de păr. Are o țigară îndesată în colțul gurii, ceea ce arată că și el are ceva de dat la schimb pe piața neagră.

Știu cum îl cheamă: Nick. Știu pentru că le-am auzit pe Rita și Cora discutând despre el, iar odată l-am auzit pe Comandant vorbindu-i: Nick, n-o să am nevoie de mașină.

Locuiește aici, deasupra garajului. Are un statut inferior: nu i-a fost repartizată vreo femeie – nici măcar una. Nu e bine văzut – din cauza vreunui defect, ori pentru că nu are relații. Dar se poartă de parcă n-ar ști asta sau de parcă nu i-ar păsa. E prea familiar, nu-i destul de servil. Poate că din prostie, dar nu prea-mi vine să cred. Nu miroase a bine, cum se spunea odată – sau nu e lucru curat. Nepotrivit ca un miros neplăcut. Fără să vreau, încep să mă întreb cum miroase. N-are cum să miroasă rău sau a ceva murdar: are pielea bronzată, umezită de soare și învăluită în fum. Oftez și inspir adânc.

Se uită la mine și observă că-l privesc. Are o figură de francez, uscățivă, stranie, toată numai suprafețe plane și unghiuri, cu încrețituri împrejurul gurii, acolo unde zâmbește. Mai trage un ultim fum din țigară, o lasă să cadă pe alee și calcă pe ea. Începe să fluiera. Apoi face cu ochiul.

Îmi las capul în jos și mă întorc, astfel încât aripile albe să-mi ascundă fața, continuând să înaintez. Tocmai și-a asumat un risc, dar pentru ce? Dacă l-aș denunța? Poate că vrusese doar să fie prietenos. Poate că văzuse ce

Povestea Slujitoarei

expresie aveam și o luase drept altceva. În realitate, ceea ce-mi doream era țigara.

Poate că mă pusese la încercare, ca să vadă ce-aș face.
Poate că este un Agent.

Deschid poarta principală și o închid după mine, ținând privirea în pământ, fără să mă uit înapoi. Trotuarul e din cărămidă roșie. Mă concentrez asupra acestei priveliști: o întindere de forme dreptunghiulare, denivelate ușor acolo unde pământul și-a pierdut netezimea, după mai multe zeci de ani cu ierni geroase. Cărămizile au de multă vreme culoarea asta, care a rămas totuși proaspătă și fără pată. Trotuarele sunt mult mai curate ca odinioară.

Mă duc până la colț și aștept. Înainte nu prea mă pricepeam să aștept. Și cele care doar stau în picioare și așteaptă își fac datoria, spunea Mătușa Lydia. Ne-a pus să învățăm pe de rost asta. Tot ea mai zicea: „Nu veți izbândi cu toatele. Unele dintre voi vor cădea pe pământ uscat sau între spini. Unele dintre voi n-au rădăcini adânci.“ Pe bărbie avea o aluniță care i se mișca în sus și-n jos în timp ce vorbea. „Imaginați-vă că sunteți niște semințe“, zicea cu vocea coborându-i până la un ton lingușitor și conspirativ, precum vocile acelor femei care pe vremuri dădeau lecții de balet copiilor și care ar fi spus: „Și-acum ridicăți brațele. Să ne prefacem că suntem niște copaci.“

Stau la colț, prefăcându-mă că sunt un copac.

O siluetă roșie cu aripi albe, asemenea mie, o femeie îmbrăcată în roșu, fără nicio trăsătură care s-o individualizeze, vine către mine pe trotuarul de cărămidă, ducând un coș. Ajunge la mine și ne cercetăm una alteia chipurile,

MARGARET ATWOOD

privind în jos prin tunelurile albe de pânză care ne înconjoară. Ea este persoana potrivită.

— Binecuvântat fie rodul! îmi spune ea, folosind salutul nostru convențional.

— Să dea Domnul! îi ofer, la rândul meu, răspunsul convențional.

Dăm colțul și o pornim împreună pe lângă casele mari, spre centrul orașului. Nu ni se dă voie să mergem acolo decât câte două. Se presupune că așa suntem mai în siguranță, deși ideea e absurdă: suntem deja cât se poate de bine protejate. Adevărul e că ea mă spionează, iar eu o spionez pe ea. Dacă vreuna dintre noi calcă strâmb în timpul plimbărilor noastre zilnice, cealaltă va da socoteală.

Femeia asta mi-a devenit tovarășă acum două săptămâni. Nu știi ce s-a întâmplat cu cea de dinainte. Într-o zi, pur și simplu n-a mai fost acolo, iar în locul ei a venit asta. Nu-i genul de lucru în legătură cu care să pui întrebări, pentru că de obicei nu vrei să știi care ar fi răspunsurile. Oricum nu ți s-ar da niciun răspuns.

Asta de-acum e un pic mai grasă ca mine. Are ochi căprui. O cheamă Ofglen¹ și cam asta-i tot ce știi despre ea. Înaintează cu sfială, ținându-și capul plecat, cu mâinile purtând mănuși roșii împreunate în față, cu pași mărunți, ca un purcel dresat care merge în două picioare. În timpul acestor plimbări n-a spus niciodată ceva care să contrazică dogma, dar nici eu. E posibil să creadă cu adevărat: o

---

¹ În limba engleză, prepoziția *of* indică posesia; așadar, numele Ofglen s-ar traduce prin „A lui Glen“. După cum se va vedea în continuare, toate Slujitoarele primesc un astfel de nume, pornind de la prenumele Comandantului la care au fost repartizate.

Povestea Slujitoarei

Slujitoare în toată puterea cuvântului, nu doar cu numele.

Nu pot să risc.

— Am auzit că războiul merge bine, zice ea.

— Slavă Domnului! îi răspund.

— Ne-a fost trimisă o vreme bună.

— Și mă bucur de asta.

— Astăzi au învins și mai mulți răzvrățiți.

— Slavă Domnului! zic eu, dar n-o întreb de unde știe. De care?

— Bapțiști. Aveau o fortificație pe Dealurile Albastre.

I-au afumat ca să-i scoată afară.

— Slavă Domnului!

Uneori îmi doresc să tacă pur și simplu și să mă lase să merg în liniște. Dar sunt avidă de vești, orice fel de vești; chiar dacă veștile nu sunt adevărate, tot trebuie să însemne ceva.

Am ajuns la prima barieră: aduce cu acele obstacole care blochează drumurile cu lucrări rutiere sau cu săpături la canalizare – două lemne încrucișate, vopsite în galben și cu dungi negre, cu un hexagon roșu care înseamnă „Stop“. Lângă barieră sunt niște felinare, care nu sunt aprinse pentru că nu e noapte. Știu că deasupra noastră sunt reflectoare prinse de stâlpii de telefon, pentru a fi folosite în caz de urgență, iar în gheretele aflate de o parte și de alta a străzii se află bărbați înarmați cu mitraliere. Din cauza aripilor din jurul feței, nu văd reflectoarele și gheretele. Știu pur și simplu că sunt acolo.

În spatele barierei, în dreptul porții înguste de trecere, ne așteaptă doi bărbați în uniforme verzi de Paznici ai Credinței, având pe umeri și pe berete embleme

MARGARET ATWOOD

cu două săbii încrucișate deasupra unui triunghi alb. Paznicii nu sunt soldați adevărați. Sunt folosiți pentru acțiuni polițienești de rutină și pentru alte sarcini fără prea mare importanță, cum ar fi săparea grădinii Soției Comandantului, de exemplu, și sunt fie proști, fie bătrâni sau cu beteșuguri, fie foarte tineri, cu excepția celor care sunt Agenți sub acoperire.

Ăștia doi sunt foarte tineri: unul dintre ei are o mustață rară, iar fața celuilalt e încă plină de coșuri. Tinerețea lor e înduioșătoare, dar știu că nu mă pot lăsa înșelată de ea. Cei tineri sunt adesea cei mai periculoși, cei mai fanatici și se reped cel mai repede să-și folosească armele. Încă n-au învățat ce-nsemnă viața. Trebuie luați cu binișorul.

Săptămâna trecută au împușcat o femeie chiar pe-aici. Era o Marthă. Își scotocea prin veșmânt în căutarea permisului, iar ei au crezut că avea o bombă. Au luat-o drept un bărbat deghizat. Au mai avut loc astfel de incidente.

Rita și Cora o știau pe femeie. Le-am auzit vorbind despre asta la bucătărie.

Își făceau treaba, a zis Cora. Ne păzeau.

Cel mai ușor e să te păzești de un om mort, a răspuns Rita furioasă. Își vedea de treaba ei. N-aveau dreptul s-o împuște.

A fost un accident, a spus Cora.

Nu există așa ceva, a zis Rita. Totul e făcut cu bună știință.

Auzeam zgomotul oalelor mânuite de ea în chiuvetă.

Ei, da, dar cine-o vrea să arunce în aer casa asta, trebuie să se gândească de două ori înainte, a spus Cora.

Povestea Slujitoarei

Totuși, a răspuns Rita. Muncea din greu. A fost o moarte urâtă.

Sunt altele și mai rele, a zis Cora. Cel puțin s-a dus repede.

Asta așa e, a zis Rita. Mi-ar plăcea să am niște timp la dispoziție înainte, ca să zic așa. Să pot pune lucrurile în ordine.

Cei doi Paznici tineri ne-au salutat, ridicându-și trei degete la marginea beretei. E un gest prin care ni se arată respect. Trebuie să dea dovadă de respect față de noi din cauza naturii serviciului pe care-l îndeplinim.

Ne scoatem permisele din buzunarele cu fermoar ale mâneștilor noastre largi, iar ei le cercetează și le ștampilează. Unul dintre bărbați se duce în ghereta din dreapta ca să ștanțeze numerele noastre în Controlcomputer.

Când îmi dă înapoi permisul, cel cu mustața de culoarea piersicii își lasă capul în jos, încercând să-mi vadă fața. Eu îmi ridic puțin capul ca să-l ajut, el îmi vede ochii, iar eu îi văd pe-ai lui, și-atunci roșește. Are un chip prelung și trist, ca al unei oi, dar cu ochii mari ai unui câine – ai unui prepelicar, nu ai unui terier. Are pielea palidă și de o delicatețe nesănătoasă, ca aceea de sub crusta unei răni. Cu toate astea, mă gândesc cum ar fi să ating cu mâna fața asta expusă privirilor. El e cel care-și întoarce chipul.

E ceva ieșit din comun, o mică sfidare a regulilor, așa de neînsemnată că nu poate fi descoperită, dar astfel de momente sunt niște recompense pe care mi le ofer la fel cum procedam în copilărie, cu bomboana păstrată în fundul unui sertar. Astfel de momente reprezintă niște

posibilități, niște deschizături infime prin care să poți arunca o privire.

Cum ar fi să vin noaptea, când e de serviciu de unul singur – deși nu i-ar fi niciodată îngăduite astfel de momente de solitudine – și să-l las să pătrundă dincolo de aripile mele albe? Ce-ar fi să-mi dau jos giulgiul roșu și să mă arăt lui – lor – în lumina tulbure a felinarelor? Probabil că uneori se gândesc la asta, stând veșnic lângă bariera dincolo de care nu trece nimeni în afară de Comandanții Dreptcredincioșilor, în mașinile lor lungi și negre care scot un sunet abia auzit, sau de Soțiile lor albastre și de fiicele lor înfășurate în văluri albe, care se îndreaptă supuse către Salvări sau Rugăvaganțe, ori de Marthele lor bondoace și verzi, sau, din când în când, de Nașteromobil sau de Slujitoarele lor roșii, venind pe jos. Sau, uneori, de o dubă neagră, cu un ochi înaripat de culoare albă pictat pe-o parte. Ferestrele dubei sunt vopsite în negru, iar bărbații de pe scaunele din față poartă ochelari negri: o dublă obscuritate.

Dubele sunt, în mod sigur, mai silențioase decât celelalte mașini. Când trec, ne ferim ochii. Dacă răzbat zgomote din interior, căutăm să nu le auzim. Nimeni nu are o conștiință complet curată.

Când duba neagră ajunge la un punct de control, îi fac semn să treacă fără s-o oprească. Paznicii nu vor să-și asume riscul de a căuta înăuntru, de a cerceta, punând la îndoială autoritatea. Indiferent ce gândesc.

Dacă într-adevăr gândesc; nu poți să-ți dai seama doar privind-i.

Povestea Slujitoarei

Dar e foarte posibil ca ei să nu se gândească la veșminte lepădate pe iarbă. Dacă se gândesc la un sărut, imediat trebuie să le vină în minte reflectoarele aprinse și împușcăturile. În schimb, se gândesc la cum să-și facă datoria, la cum va fi când vor fi promovați și vor ajunge Îngeri, la faptul că li se va permite să se căsătorească și apoi, dacă ajung să aibă destulă putere și să fie suficient de bătrâni, la Slujitoarele care le vor fi repartizate.

Cel cu mustață ne deschide mica poartă pentru pietoni și se dă din calea noastră, retrăgându-se mult, iar noi trecem. Știu că acești bărbați cărora încă nu le este permis să atingă femei se uită după noi când ne îndepărtăm. În loc de asta, ne ating cu privirea, iar eu îmi mișc puțin șoldurile, simțind cum se mișcă în jurul meu fusta roșie și grea. E ca și cum ai da cu tifla din spatele unui gard sau ai ațâța un câine cu un os la care nu poate ajunge, și mi-e rușine de ceea ce fac, pentru că nimic din toate astea nu e din vina lor, sunt prea tineri.

Apoi îmi dau seama că de fapt nu mi-e rușine. Îmi place că am putere asupra lor, puterea unui os asupra unui câine, o putere pasivă, dar reală. Sper că li se scoală când ne văd și că trebuie să se frece pe ascuns de barierele vopsite. Vor suferi mai târziu, noaptea, în paturile lor de campanie. Acum nu au niciun mijloc de ușurare în afara propriei persoane, iar asta constituie un sacrilegiu. Nu mai există reviste, nici filme, nici alte substitute; doar eu și umbra mea, îndepărtându-mă de cei doi bărbați care stau țepeni lângă barieră, în poziție de drepti, privindu-ne siluetele care se pierd în zare.